

Какво да се прави? Няма да си разбие главата. Разбира се, царят е по-силен. Мжлчал воденичаря, плюнал само, почесвал се по тилжт и мислел как да си помогне.

* * *

Мислил воденичаря, мислил, и измислил. Разгласил, че който му отнеме от царя воловете, ще му даде дъщеря си за жена и ще му припише целия си имот.

Намерили се веднага няколко юнака, които нападнали царските слуги и се опитали да им отнемат воловете, но останало им само боя, дето го изляли.

Тогава обущаря Янко казал на баба си:

— Ще ида аз, бабо, да отнема воловете от царя, защото много ми се иска да бжда зет на воденичаря.

А баба му рекла:

— О глупчо, глупчо, къде ти е сабята, копието, коня?

— Шилото е моята сабя, чукчето — копието, а столчето — върното ми конче, — отговорил обущаря. Взел калъп и започнал да прави една обувка.

Направил Янко красива, здрава обувка и отишел с нея при зори на пжтя, който вжрвял край царската гора. Поставил обувката на сред пжтя, а сам се скрил в храсталакжт и през храста поглежда кжм пжтя. Не чакал дълго Янко. Показал се на пжтя царския слуга с плуг, запрегнат с воденичарските волове.

Видял слугата, че нещо лежи на пжтя, спрял се, взел обувката, разгледал я от всички страни и казал:

— Ех, беда, че няма още една такава! Щяха да се хванат на моята жена, една само защо ми е? — Хвжрлил обувката и подкара! воловете.

Щом той се скрил, Янко изкочил от гората, грабнал обувката и се затичал с нея през гората, изпреварил царския слуга, пак оставил обувката на сред пжтя и се скрил. Пристигнал слугата с воловете и видял обувката.

— О, Боже, какво виждам? Ето още една обувка. Ех, какжв сжм глупец, че оставих другата на пжтя. Трябва бжрзо да се вжрна, да не я вземе някой друг.

Привжрзал воловете за едно джрво и се затичал да тжрси другата обувка.

В това време Янко отвжрзал воловете и ги подкара! през гората кжм воденичаря. Докара! воловете пред оградата и извикал от цяло гжрло.

— Ей, водрничарю, отвори порти, прибири си воловете и си изпжлни обещанието — дай ми джщеря си.

— О-хо, то така не може, — отговорил воденичаря. — Пжрвия пжт не е мжчно. Но ако ми вземеш коня, тогава ще ти дам джщерята. Не се харесало това на Янко, но какво да се прави, трябва още веднаж да се потруди.

Тоя цар, който взел воденичарския кон и волове, имал такжв обичай: заповяпвал па му оселжвят коня, отивал на разход-